

VERZEKERINGSGENEESKUNDE

ARBEIDSONGESCHIKTHEID VAN EEN BACILLENDRAGER

In dit *Tijdschrift* van 1 Augustus 1942, blz. 1974 bespreekt mr. CA. M. SCHENCK een uitspraak van het Reichsversicherungsamt. Een overigens gezonde arbeider, die bacillen uitscheidt, moet tengevolge van dezen abnormalen toestand als ziek worden beschouwd, terwijl hij voor arbeid ongeschikt is, indien hij gevaar oplevert voor de personen met wie hij in zijn werk in aanraking komt.

Het mag van belang geacht worden er op te wijzen, dat tot nu toe de Nederlandsche jurisprudentie op dit punt afwijkt van de Deutsche. De Centrale Raad van Beroep besliste, dat ongeschiktheid voor arbeid tengevolge van het uitscheiden van bacillen (verbod van arbeid wegens gevaar voor verspreiding van de ziekte) niet kon worden beschouwd als ongeschiktheid voor arbeid wegens ziekte. Het standpunt van den Centralen Raad wijkt derhalve principieel af van dat van het Reichsversicherungsamt. Evenmin als in Duitschland is in ons land het verzekeringsorgaan verplicht uitkeering te verlenen aan hem, die wegens het heerschen van een besmettelijke ziekte in zijn gezin, niet werkt. Sommige Bedrijfsverenigingen stellen zich echter op het standpunt, bij sommige ziekten toch uitkeering te willen verlenen, indien is komen vast te staan, dat de patiënt niet naar een barak voor besmettelijke ziekten kon worden vervoerd, of wel zij geven een uitkeering gedurende den incubatietijd na de overplaatsing van den patiënt. Den bacillenuitscheider, wien wegens het gevaar voor verspreiding der ziekte krachtens artikel 6 van de Besmettelijke-Ziektenwet verboden werd werkzaam te zijn of te blijven in een beroep of bedrijf, dat bevorderlijk is aan de verspreiding van die ziekte (febris typhoidea, de beide vormen van paratyphus, dysenteria bacillaris of diphtherie) kan een tegemoetkoming worden toegekend, indien hij inkomsten derft die voor zijn levensonderhoud noodzakelijk zijn (artikel 19 van de Besmettelijke-Ziektenwet).

P. MUNTENDAM

FIETSER BREEKT ZIJN SCHEENBEEN DOOR TE REMMEN

Een fietser moest om een aanrijding te voorkomen plotseling remmen. Daar zijn fiets van een terugtraprem was voorzien, moest hij het rechter pedaal met kracht omlaag trappen, bij welke beweging hij zijn rechter scheenbeen brak. Het Bestuur der Rijksverzekeringsbank en de Raad van Beroep te Arnhem hebben geweigerd schadeloosstelling toe te kennen, omdat niet gebleken was, dat het letsel het gevolg van een ongeval was.

De Centrale Raad van Beroep heeft echter op grond van het rapport van een deskundige aangenomen, dat de breuk wél het gevolg was van een ongeval. Dit rapport hield onder meer het volgende in: Zeer waarschijnlijk is de fractuur ontstaan door het krachtig aanspannen van de voorste dijspier (quadriceps femoris). Het is niet waarschijnlijk te achten, dat een dergelijke fractuur uitsluitend door de werking van de spierkracht in een normaal scheenbeen ontstaat, zoodat wel moet worden aangenomen, dat het rechter scheenbeen van den getroffen brozer was dan een normaal scheenbeen van een man van ongeveer 60 jaar. Stellige bewijzen voor deze veronderstelling zijn door het onderzoek echter niet verkregen. Daar moet worden aangenomen, dat de breuk niet zou zijn ontstaan indien de sterke krachtsinspanning om te remmen niet was aangewend, ziet de deskundige in die krachtsinspanning de voornaamste oorzaak van het letsel, zoodat hij meent, dat de breuk een gevolg moet worden geacht van een ongeval.

De Centrale Raad van Beroep heeft den eischer dus genees- en heilkundige behandeling toegekend (13 Mei 1942, *Periodieke Verzameling van administratieve en rechterlijke beslissingen*, 1942, afl. 7, blz. 458).

Mr. CA. M. SCHENCK